

Arrest

**nr. 109 269 van 6 september 2013
in de zaak RvV X**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 september 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 februari 2013.

1.3. Op 20 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Orkab, een gehucht van het dorp Dan Lakshou, gelegen in het district Hisa-i-Awali Behsud van de provincie Maydan Wardak afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. U heeft geen formele scholing genoten. U hielp uw familie op het land. In 2006 en 2007 ontstonden er ernstige problemen tussen als Kuchi verklede taliban en de Hazara in uw district. Ze lieten hun vee op de velden grazen. Ze waren gewapend, namen zaken in beslag, staken soms huizen in brand en vielen de bevolking lastig. Er vielen bij verschillende gewelddadige incidenten 25 doden onder de Hazara-bevolking. Twee of drie maanden voor jullie vertrek bereikten de Kuchi uw regio. Ze kwamen ook naar uw dorp. Op een dag kwamen er zeven personen. U wist niet wie ze waren. Ze vroegen u samen te werken, voor hen te spioneren. Als u weigerde zou u gedood worden. U besprak dit voorval later met uw vader en de dorpsoudsten. Ze vertelden u heel voorzichtig te zijn omdat dit Kuchi waren. U werkte niet met hen mee omdat u dan gedood zou worden door de autoriteiten. Maar indien u weigerde riskeerde u ook door hen gedood te worden. Er werden ook andere jongens van uw dorp gerekruteerd. Ze beloofden jullie te betalen als jullie de taliban zouden helpen. Ze gaven adressen in Maydan Wardak waar de jongens toegang zouden krijgen tot de taliban en hun commandanten. U moest aan de jihad deelnemen en vechten. Op het einde van 2007, begin 2008 verliet u uw dorp. U reisde via Iran en Turkije naar Syrië. U verbleef er gedurende vier jaar in de Syeda Zainab regio van de stad Damascus. Daar werden u en uw ouders door het UNHCR als vluchtelingen erkend op 15 juni 2011. Vanwege de oorlogssituatie verlieten jullie Syrië met de hulp van een smokkelaar. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland waar jullie met de hulp van een vals Koreaans paspoort het vliegtuig namen naar België. Op 20 september 2012 meldde u zich aan bij de bevoegde asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u het vluchtelingencertificaat van UNHCR Damascus voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar Syrië in het dorp Orkab in het district Hesa-i-Iwal Behsud gewoond heeft. Er diene zich immers ernstige vragen gesteld te worden betreffende uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond. Zo blijken uw verklaringen over uw dorp en uw regio immers tegenstrijdig te zijn met de verklaringen terzake van uw familieleden. Gevraagd of Orkab een zelfstandig dorp of een gehucht is stelt u dat het een gehucht van het dorp Dan Lakshou is (cgvs p.3). Wanneer uw vader gevraagd wordt naar jullie dorp antwoordt hij echter dat hij van Orikab afkomstig is, een gehucht van het hoofddorp Qole Khest (cgvs S.(...) M.(...) R.(...), p.3). Ook later tijdens zijn gehoor verwijst uw vader naar Qole Khest als jullie dorp (cgvs S.(...) M.(...) R.(...), p.5, 7, 10) en naar Dan Lakshou als een omliggend dorp (cgvs S.(...) M.(...) R.(...), p.7), ongeveer anderhalf uur te voet van jullie dorp (cgvs S.(...) M.(...) R.(...) p.13). Ook uw moeder geeft tijdens haar gehoor de naam van jullie dorp weer als Orkawook / Qoul Khest (cgvs S.(...) F.(...), p.4). Wanneer u gevraagd wordt of de benaming Qoul Khesh u iets zegt antwoordt u dat dit de naam van de regio is waar de Orkab en omliggende dorpen gelegen zijn. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of Qoul Khesh een regio of zelf ook een dorp is antwoordt u dat het een grote regio is (cgvs p.3). Slechts op het einde van het gehoor verwijst u plots naar Qoul Khesh als uw dorp (cgvs p.12). Gevraagd naar omliggende dorpen geeft u de namen van Shibrag, Dani Siwa, Dasht en Ori Badal (cgvs p.3). Wanneer uw vader dezelfde vraag gesteld wordt geeft hij de namen Dan Lakshou, Shamzeet en Dashte Reza op (cgvs S.(...) M.(...) R.(...), p.7). Opmerkelijk is dat enkel de plaats Dasht / Dashte Reza in uw beider opsommingen voorkomt als een omliggend dorp. Dit is ook het enige door u genoemde omliggend dorp dat op de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde kaarten terug te vinden is in de omgeving van Qoul Khesh en Dane Lakhsou (Dahan Lakhshan). De benaming Maiyana, volgens één van de ter beschikking zijnde kaarten nochtans een dorp in de onmiddellijke omgeving van Qoul Khesh, zegt u niets (cgvs p.3).

Wanneer het Commissariaat-generaal informeert waar de bewoners van uw dorp naar de kliniek konden gaan verwijst u naar de kliniek in Dan Lakshou. Gevraagd of er nog andere klinieken in uw district zijn antwoordt u ontkennend (cgvs p.6). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat er in de lijsten van het Afghaans Ministerie van Volksgezondheid geen melding is van een kliniek in het door u genoemde dorp Dan Lakshou. Uit deze lijst blijkt wel dat er een kliniek in

het dorp Qoul Khesh gevestigd is. Een document over reconstructie in Maydan Wardak voor de periode 2005 tot en met 2007 spreekt eveneens van een Basic Health center (BHC) in Qoul Khesh (Qol Khowish). Het is bijzonder weinig aannemelijk dat een volwassen inwoner van deze regio niet op de hoogte is dat één van de weinige medische voorzieningen van het district al dan niet in zijn eigen dorp gevestigd is. Gevraagd waar de bewoners van uw dorp of de omliggende dorpen hun stem konden uitbrengen bij verkiezingen stelt u dat er een stemlokaal in de school van Dan Lakshou (Dahan Lakshan) was. De lijsten met kiesbureaus van de verkiezingen van 2004 en 2005 maken geen melding van een stembureau in een school in Dan Lakshou, wel van een stembureau voor uw regio in de Dawlat Qouli school in het gelijknamige dorp.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de politieke- en veiligheidssituatie in uw regio, en meer bepaald over het landconflict tussen de Hazara en de Kuchi dat u als voornaamste reden voor uw vertrek uit Afghanistan opgeeft, uitermate oppervlakkig is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de relatie tussen de Hazara en de Kuchi antwoordt u dat er in het verleden geen problemen waren met de Kuchi, maar dat er in het recente verleden vreemden naar uw regio kwamen die zich als Kuchi voordeden (cgvs p.11). Uw verklaringen doen ernstige vragen rijzen gezien uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat het landconflict tussen de Hazara en de Kuchi in de door Hazara gedomineerde gebieden in centraal Afghanistan zijn oorsprong vindt in regelgeving uit de 19de eeuw, zonder dat er ooit een permanente oplossing voor het probleem werd gevonden. U weet te vertellen dat de Kuchi in de lente kwamen. Gevraagd of ze daar bleven tijdens de rest van het jaar antwoordt u bevestigend (cgvs p.6-7). Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat de Kuchi in meerderheid voorttrekkende nomaden zijn die in de lente in Wardak hun vee laten grazen met veelvuldige conflicten tot gevolg, maar later ook weer wegtrekken. Dat u zulke, voor inwoners van deze regio essentiële informatie, niet correct kan weergeven roept dan ook ernstige vragen op over uw beweerd verblijf in Hesa-i-Awal district in Maydan Wardak. Als het Commissariaat-generaal informeert wanneer de problemen met de Kuchis begonnen in uw district geeft u de jaren 2003 of 2004 op. Even later stelt u dan weer dat ze naar uw regio in 2006 en 2007 kwamen, maar dat ze in 2003 en 2004 in de provincie waren (cgvs p.7). Eveneens bijzonder opmerkelijk is dat u de problemen in uw district situeert rond 2006 en 2007 en daarbij stelt dat u op het eind van 2007, begin 2008, uw dorp verliet (cgvs p.8). Gevraagd in welke maand u het dorp verliet stelt u dat het in de zomer was en geeft u de maand saratan (21.06-20.07) op (cgvs p.8). Uw vader stelt dan weer dat de Kuchi rond de negende of tiende maand van 2008 het dorp bereikten en dat jullie eind 2008 het land verlieten (cgvs S.(...) M.(...) R.(...), p.10). U stelt dat de taliban reeds in Orkab waren toen jullie daar verbleven (cgvs p.12-13). Uw vader verklaart dan weer dat jullie vier of vijf dagen voor de taliban Orkab bereikten het dorp verlaten hadden (cgvs S.(...) M.(...) R.(...) p.10-11). Ook uw moeder verklaart dat er enkel in de omliggende dorpen problemen waren, in jullie dorp niet, en dat jullie uit voorzorg vertrokken (cgvs S.(...) f.(...), p.4).

Daarenboven is het veelzeggend dat u, die als volwassen Afgaanse man deel uitmaakte van het maatschappelijke leven, er niet in slaagt om alle waarden van de Afgaanse bankbiljetten in omloop op te sommen. U gaf aan dat er biljetten waren van 50, 100, 200, 500 en 1000 Afghani (cgvs p.13). De coupures van 10 en 20 Afghani vergat u te vermelden, nergens uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt dat er een bankbiljet van 200 afghani in omloop is geweest. Daarenboven stelt u tijdens het gehoor dat er voor de waarden van 1, 2 en 5 Afghani er zowel munten als bankbiljetten in omloop waren. U verklaart dat de regering Karzai de bankbiljetten voor deze waarden in 2004 of 2005 invoerde (cgvs p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of men met zowel munten als bankbriefjes van 1, 2 en 5 Afghani kon betalen toen u in 2007 Afghanistan verliet antwoordt u bevestigend (cgvs p.14). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat de bankbiljetten van 1, 2 en 5 afghani rond 2005 niet werden ingevoerd zoals u verklaart maar net werden ingetrokken en vervangen door munten. Op het door u voorgehouden tijdstip van vertrek uit Afghanistan, eind 2007 begin 2008, kon men niet meer met bankbiljetten van 1, 2 en 5 Afghani betalen. Het is moeilijk voor te stellen dat een op het moment van vertrek uit Afghanistan twintigjarige man dergelijke fouten zou maken over een zodanig elementair aspect van het dagelijks leven als het in gebruik zijnde geld.

Tenslotte dienen er ook vragen gesteld te worden bij uw profiel en meer bepaald bij uw verklaringen tijdens het gehoor dat u uw familie, bijna volledig zelfvoorzienende landbouwers, op het land hielp in Orkab. Gevraagd hoeveel land uw familie heeft stelt u dat jullie ongeveer vijf jerib hebben (cgvs p.4). Wanneer uw vader echter dezelfde vraag wordt gesteld antwoordt hij dat jullie vijf charak land hadden, wat volgens zijn verklaringen op ongeveer 1,25 jerib neerkomt (cgvs S.(...) M.(...) R.(...), p.3). Dat u over een voor een landbouwerszoon dergelijk essentieel gegeven als de grootte van de landbouwgrond verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw vader, die eveneens op dit land werkte, doet ernstige twijfel ontstaan over uw beweerd profiel van landbouwer. U verklaart op dit land mais, bonen, graan en gras (cgvs p.4) verbouwd te hebben. Gevraagd wanneer de

oogsttijd voor mais in uw dorp was, stelt u in de vierde of vijfde maand, saur (20.04-20.05), geoogst te hebben (cgvs p.5). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat de oogsttijd voor mais in Wardak in de periode tussen de derde week van augustus en de tweede week van oktober te liggen. U stelt tevens dat u 20 dagen na nawroz het graan zaaide (cgvs p.5), dus na de eerste week van april. Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat de zaaitijd voor graan in Wardak dan net afgelopen is. Van iemand wiens enige activiteit in Afghanistan de hulp op het land was mag worden verwacht dat hij duidelijkere verklaringen kan afleggen over de grootte van het perceel landbouwgrond van zijn familie en van de zaai- en oogsttijden van de verschillende gewassen. Voorgaande elementen doen dan ook vragen rijzen over uw verklaringen betreffende uw activiteiten als zoon van een landbouwersfamilie. Bovendien antwoordt u ontkennend of u zich Afghaanse of buitenlandse hulporganisaties herinnert die landbouwers in uw district hielpen (cgvs p.6). Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat er enkele hulporganisaties in uw district actief, waaronder de Franse NGO Madera, die erg actief was inzake landbouwprojecten in uw regio in de jaren voorafgaand aan uw voorgehouden datum van vertrek.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correcte beeld te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correcte beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een vluchtelingencertificaat voor dat werd uitgereikt door UNHCR Damascus. Dit document kan echter niet worden aanzien als een bewijs van uw beweringen met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan en in de Afghaanse provincie Wardak. Betreffende dit document dient overigens opgemerkt te worden dat er als datum van binnenkomst in Syrië het jaar 2009 vermeld wordt. Dit is opmerkelijk gezien u stelt eind 2007, begin 2008 Afghanistan te hebben verlaten (cgvs p.8) en zowel uw vader als uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat jullie slechts enkele dagen op doorreis waren in Iran en Turkije (verklaring DVZ S.(...) M.(...) R.(...) p.9 en verklaring DVZ S.(...) F.(...) p.8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voert verzoeker aan dat artikel 27 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu een manifeste appreciatiefout door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij wijst erop dat hij met zijn ouders vier jaar in Syrië heeft verbleven en dat zij er op 15 juni 2011 door UNHCR als vluchteling werden erkend. Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening moet houden met dit document, dat volgens verzoeker een begin van bewijs vormt dat hij wel degelijk in Afghanistan verbleef. Als dit niet het geval was, waarom zou hij dan door UNHCR als vluchteling worden erkend, aldus nog verzoeker. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 alsook naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, poneert verzoeker dat zijn relaas en het verzoekschrift aantonen op welke wijze hij problemen zou kunnen hebben in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Bovendien had volgens verzoeker een grondig onderzoek moeten gebeuren omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij citeert in dit verband uit diverse rapporten en persberichten betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Wardak.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar Syrië in het gehucht Orikab in het district Hesa-i-lwal Behsud gewoond heeft en het door hem neergelegde vluchtelingencertificaat dat werd uitgereikt door UNHCR Damascus en dat als datum van binnenkomst in Syrië het jaar 2009 vermeld – hetgeen opmerkelijk is gezien hij stelt eind 2007, begin 2008 Afghanistan te hebben verlaten en zowel zijn vader als zijn moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat zij slechts enkele dagen op doorreis waren in Iran en Turkije – niet kan worden aanzien als een bewijs van zijn beweringen met betrekking tot zijn verblijf in Afghanistan en in de Afghaanse provincie Wardak.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een “UNHCR Refugee Certificate” heeft neergelegd, afgeleverd in Damascus op 15 juni 2011, waarin wordt gesteld dat verzoeker als vluchteling onder het UNHCR mandaat erkend werd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist niet dat uit het door verzoeker neergelegde document van UNHCR in Syrië blijkt dat verzoeker door UNHCR in Syrië als vluchteling werd erkend. De Raad stelt evenwel vast dat de

commissaris-generaal in de bestreden beslissing van 20 maart 2013 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker in Syrië onder het UNHCR statuut en het *“UNHCR Refugee Certificate”* niet betrokken heeft in zijn oordeel. Over dit document wordt slechts gesteld dat niet kan worden aanzien als een bewijs van zijn beweringen met betrekking tot zijn verblijf in Afghanistan en in de Afghaanse provincie Wardak en dat het opmerkelijk is dat als datum van binnenkomst in Syrië het jaar 2009 wordt vermeld terwijl hij stelt eind 2007, begin 2008 Afghanistan te hebben verlaten en zowel zijn vader als zijn moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat zij slechts enkele dagen op doorreis waren in Iran en Turkije.

Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

De Raad stelt vast dat Syrië geen lid is bij het Vluchtelingenverdrag, maar dat de vertegenwoordiging van UNHCR de enige instantie was tot wie verzoeker zich in Syrië kon richten om de erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling te bekomen, weliswaar op basis van het statuut van UNHCR.

De erkenning als vluchteling impliceert dat verzoekers vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

In de verweernota wordt uiteengezet als volgt: *“(…) Waar verzoekers verwijzen naar het document van het UNHCR waarin staat dat ze als vluchteling erkend zijn, ziet verweerder niet in hoe deze aan hen uitgereikte vluchtelingenkaart een bewijs kan vormen van hun beweerde verblijf in Afghanistan tot 2007. Dit document toont hoogstaand aan dat verzoekers door de UNHCR als vluchtelingen worden beschouwd, maar biedt geen uitsluitel over verzoekers’ verblijfplaatsen voor hun komst naar Syrië. Verweerder wijst erop dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers dusdanige ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd aangaande hun beweerde verblijfplaatsen vóór hun komst naar Syrië dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan hun bewering in de jaren voor hun komst naar Syrië daadwerkelijk in Afghanistan te hebben gewoond. Dat verzoekers in 2007 erkend zijn als vluchteling door de UNHCR in Syrië doet, in tegenstelling tot wat verzoekers suggereren, geen afbreuk aan de bevindingen van de bestreden beslissingen. Gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissingen, is het immers duidelijk dat verzoeker de UNHCR in Syrië intentioneel hebben misleid en leugenachtige verklaringen hebben afgelegd over hun verblijf in Afghanistan voor hun komst naar Syrië.*

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 (C-362/2012) merkt verweerder op dat uit de bestreden beslissingen niet als dusdanig blijkt dat er geen waarde zou worden gehecht aan de waarachtigheid van de documenten van het UNHCR. Nergens in de bestreden beslissingen wordt ontkend dat verzoekers door de UNHCR als vluchteling worden beschouwd. Echter, verweerder herhaalt en benadrukt dat de door verzoekers neergelegde documenten geen enkel uitsluitel bieden over verzoekers’ verblijfplaatsen vóór hun komst naar Syrië. In de bestreden beslissingen wordt evenwel op zeer omstandige wijze uiteengezet waarom de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers’ voorgehouden verblijf in Afghanistan. Met de argumenten dat de door hen neergelegde documenten van de UNHCR dienen onderzocht te worden op hun waarachtigheid, slagen verzoekers er dan ook niet in valabele argumenten bij te brengen die de vaststellingen in de bestreden beslissingen kunnen ontkrachten. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze een onderzoek naar de waarachtigheid van de door hen voorgelegde documenten een ander licht zou werpen op de appreciatie van hun asielaanvraag, gelet op de pertinente motivering in de bestreden beslissingen. Het is naar mening van verwerende partij immers duidelijk dat verzoekers de UNHCR in Syrië intentioneel misleid hebben en leugenachtige verklaringen hebben afgelegd over hun verblijf in Afghanistan vóór hun komst naar Syrië.”

Uit deze uiteenzetting van de verweernota blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoeker zijn erkenning als vluchteling op frauduleuze wijze heeft verkregen. De bewijslast ligt te dezen evenwel bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hiertoe niet kan volstaan met de eigen appreciatie dat verzoeker ongeloofwaardige of

leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijfplaats(en) in Afghanistan voor zijn vlucht naar Syrië. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen nader onderzoek verricht heeft bij UNHCR met betrekking tot het door verzoeker bijgebrachte "UNHCR Refugee Certificate" en de procedure en het onderzoek op basis waarvan dit document afgeleverd werd.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS